

# “Mijn eerste lief? Dat was mijn cello!”

**CHRIS LAMPAERT BESPEELT**

**AL 55 JAAR HAAR CELLO UIT 1779**

**BIJ HET ORKEST VAN ZANGLUST**

**TIELT** ◦ Sint-Ceciliafeesten worden her en der gevierd. Muzikanten die zich jaar in, jaar uit inzetten voor hun vereniging worden weer in de bloemen gezet. Onder meer Chris Lampaert is erbij. Zij heeft liefst 55 Zanglustjaren op haar palmares staan. “Mijn cello was mijn eerste lief, ik kan niet zonder en ik denk nog lang niet aan stoppen”, zegt de 73-jarige muzikante.

Chris Lampaert geniet van een welverdiend pensioen, maar was jarenlang kleuterleidster in het Sint-Iozefsinstituut, de huidige basisschool Het Spoor. Ze is getrouwd met Palmer Bovyn en is moeder van Lieven (42) en Gudrun (38). Ondertussen heeft ze ook al vier kleinkinderen. “Het leuke is dat mijn vier kleinkinderen momenteel allemaal een muziekinstrument bespelen”, zegt Chris. “Ik heb vroeger ook de liefde voor muziek van mijn ouders meegekregen. Mijn vader speelde eerste klarinet en daarna sax en wandelde toen nog door de Tieltsse straten met de kleine fanfare Quickels Muziekske.”

## KRIEBELEN

Wij zagen dat uiteraard allemaal graag en het begon ook te kriebelen om zelf muziek te gaan beoefenen. Mijn vijf jaar oudere zus Erna begon met viool te spelen en ikzelf hunkerde ernaar om muziek te maken met een piano. Maar mijn vader had een ander gedacht: ‘Jij gaat cello spelen!’, klonk het beslist bij mijn vader. Hij vond dat instrument ideaal

voor mij en hij hoorde het vooral ook graag. Zo ben ik aan het instrument begonnen.”

Chris startte met volle moed met haar cello, maar stootte al snel op een belangrijk probleem: “De cello die we gekocht hadden, een normaal model, was te groot voor mij. Mijn handen zijn te klein en dus moesten we op zoek naar een 7/8-model van een cello. Geen gemakkelijke zoektocht, die geleid werd door mijn muziekleraar. Uiteindelijk stootte hij op een cello die bleek uit 1779 afkomstig te zijn. Een uniek stuk, dus, waar ik vandaag nog altijd op speel tijdens de repetities en concerten van Zanglust.”

Chris kwam bij Zanglust terecht dankzij toenmalig dirigent Marcel Vanquickelberghe. “Marcel zat in nood en had geen cellisten meer. Hij kwam ten huize vragen of ik geen deel wou uitmaken van de groep. Mijn vader stemde toe, maar wel pas als ik mijn studies aan de Normalschool had afgerond.”

De cello heeft veel betekend in het leven van Chris. “Muziek houdt me recht. Ik mis geen enkele re-

petitie. Zelfs in de meest moeilijke momenten speelde ik op mijn instrument. Als ik speel, dan voel ik me bevrijd, dan voel ik me heel gelukkig. Het is een uitlaatklep voor mij. Pak het weg, dan ga ik als het ware *uitdrogen*. Vergelijk het met iemand die door de woestijn trekt: het spelen op een cello is als een oase voor mij.”

“Ik zeg vaak al eens dat de cello mijn eerste lief was. Terwijl mijn leeftijdsgenoten gingen fuiven, trok ik naar concerten.”

Chris benadrukt dat ze geen lid is van Zanglust om zomaar de groep te vullen. “Nee, ik wil echt spelen, ik wil stukken instuderen en daar mijn tijd insteeken, zodat ik op het gemak ben voor een concert. Ik wil deel uitmaken van de groep. Toegegeven, solo's lukken mij niet meer, maar ik ben wel nog altijd een van de druppels die de grote Zanglust-plas compleet maakt.”

## IN DE FAMILIE

Ondertussen maken dochter Gudrun en kleindochter Jasna Peck ook al deel uit van Zanglust en daar is Chris uitermate trots op. “Dat is een zalig gevoel. De eerste keer dat de kleindochter meespeelde... dat kan ik niet verwoorden. Ik begon helemaal te zweven, ik voelde zoiets vreemds... gewoon zalig”, sluit Chris af. (RDC)



Chris Lampaert met haar viool uit de 18de eeuw. “Of het nu slechte tijd was of niet, altijd probeerde ik naar de repetities van Zanglust te komen.” (Foto Ronny Neirinck)

